

nen, som jo har iværksat en nærmere proces med henblik på opfølgning på beretningen.

Når jeg siger det her allerede her i indledningen, så er det jo, fordi udvalgets spørgsmål til mig i hvert fald i et vist omfang synes at dreje sig om, hvorvidt der måtte være grundlag for at gøre ansvar gældende i forhold til bl.a. den tidligere skatteminister. Vurderingen af disse spørgsmål er imidlertid, som jeg har redegjort for, efter Folketingets forretningsorden henlagt til Udvalget for Forretningsordenen, og vi ved, at i praksis er det så et underudvalg, der sidder og beskæftiger sig med denne sag i øjeblikket. Og derfor ville det jo ikke være korrekt af mig i den foreliggende sammenhæng at komme nærmere ind på de spørgsmål. Det er ganske enkelt et spørgsmål om respekt for den formelle fremgangsmåde, som Folketingets egne regler altså anviser.

Men jeg vil da godt inden for den overordnede ramme gå lidt mere ind på de enkelte spørgsmål, der er stillet, idet jeg så vil synes, at det rigtige er, at jeg til indledning besvarer alle samrådspørgsmålene.

Og spørgsmål J og K synes jeg det er rigtigt at besvare samlet. Den daværende regering havde inden folketingsvalget i november 2001 fremsat et lovforslag, L 61, der bl.a. indeholdt forslag til ændringer af selskabsskattelovens § 31, stk. 6. Ændringen gik ud på at justere reglerne for værdiansættelse af aktiver i forbindelse med indtræden i sambeskatning for at forhindre gratis forøgelse af afskrivningsgrundlaget. Som bekendt indgik bl.a. denne del af L 61 ikke i det lovforslag, L 99, som VK-regeringen fremsatte i februar 2002.

Den endelige beslutning om at lade bl.a. den ovennævnte bestemmelse udgå blev truffet af departementschefen i Skatteministeriet – det kan man læse om i rapporten fra undersøgelseskommissionen – og undersøgelseskommissionen fastslår, at den finder ikke grundlag for at kritisere den beslutning og henviser bl.a. til, at det over for departementschefen var oplyst, at lovforslaget ikke indeholdt hastende elementer. Det kan man se i beretningen på side 257. Det var altså ikke departementschefens vurdering, at lovforslaget sigtede på at lukke et hul i lovgivningen. Kommissionen lægger videre til grund, at hverken departementschefen eller den ansvarlige kontorchef på det tidspunkt havde kendskab til, at der skulle versere konkrete sager vedrørende problemstillingen. På baggrund af sin omfat-

tende undersøgelse af det faktiske begivenhedsforløb, konstaterer kommissionen videre, at der ikke er grundlag for at antage, at skatteministeren ved sin tiltræden som skatteminister blev orienteret om, at lovforslag nr. L 61, som jo bortfaldt med udskrivelsen af folketingsvalget, at det lovforslag indeholdt et forslag til en ændring af selskabsskatteloven, der skulle lappe et hul i skattelovgivningen. Og det kan man læse på side 334 i beretningen fra kommissionen.

Og derfor kan jeg overhovedet ikke genkende den udlægning af hændelsesforløbet, som bliver gengivet i samrådspørgsmålene, men kan i det hele henvise til den meget grundige redegørelse, som er givet i beretningen fra undersøgelseskommissionen.

Så er der samrådspørgsmål L, hvor udvalget ønsker min stillingtagen til, om regeringen må påtage sig et direkte ansvar i sagen. Men som jeg altså indledningsvis gjorde opmærksom på, så tilkommer det Udvalget for Forretningsordenen at behandle sager i forbindelse med undersøgelseskommissioner, for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for at gøre ansvar gældende over for ministre.

Men jeg vil da godt her henvise til, at undersøgelseskommissionen konkluderer, at der ikke er grundlag for at antage, at skatteministeren ved sin tiltræde i 2001 var orienteret om, at den tidligere regerings lovforslag L 61 indeholdt et forslag, der skulle lappe et hul i skattelovgivningen. Ministeren var heller ikke bekendt med dette forhold ved fremsættelsen af L 99, og der er ingen grund til at antage, at andre medlemmer af regeringen skulle have haft en sådan viden på daværende tidspunkt. Alt sammen ifølge beretningen fra undersøgelseskommissionen. Og jeg kan da også sige, at for mit eget vedkommende hørte jeg først om problemstillingen i august måned 2003, og det fremgår også klart af redegørelsen.

Så er der samrådspørgsmål M, samrådspørgsmål M, hvor udvalget har spurgt, om jeg vil give et bud på det samlede provenutab som følge af sagen, og der må jeg altså, som også skatteministeren allerede har gjort det, henvise til det, der fremgår af kapitel 17 i Skattefradragskommissionens beretning. Jeg vil gerne sige, at regeringen har ikke bedre muligheder end kommissionen for at foretage den beregning, og derfor vil jeg også afstå fra at komme med et alternativt skøn. Og så kan jeg i øvrigt her fuldstæn-